

a citromok nehéz természetűek

Messziről fehér penészállatnak látja, közelebből ősz hajszálnak. Megint az ajtajuk előtt ül. Törzsvendég, itt gubbaszt egész nap. Nem lehet tőle mozogni. Szeretné legalább figyelmeztetni a bentieket. Egész életét arra szenteli, hogy kárt tegyen nekik, nem tudja, hogy felesleges.

Azon töri a fejét, mennyit kell ásnia. Tulajdonképpen mindegy, akár kilométereket is tudna. A nyakában ott van a bajnoki cím, habár csak képletesen. Mégsem élvezi, lehetett annak idején bármennyire is ügyes meg gyors. Irritálja a méz, a kövek, a por. A bezártságot sem kedveli, mióta apjával egyszer napokig lent kellett maradniuk, mert nem volt más biztonságos búvóhely. Most muszáj. Éhesek a gyerekek. Nem akarja többet hallgatni, hogyan karcolják a fogaik a falat. Még most is rázza őt a hideg. Erőt vesz magán. Bemelegítésként lerázza magáról az idegességet. Elindul.

Az aluljáró zaját hallja, ahogy egyre beljebb mászik. Mintha az egész egy nagy gyomor lenne. Általában természetes gázokat érez az orrában, gyerekkorában utálta. Ma már úgy áll hozzá, mint ami az élet velejárója. A gyerekeinek még nem mondta, kicsik még. Nem értenék. Az aluljáró nem más, mint egy szörny, ami felfalja a rossz embereket. A csontokat sem köpi ki, a gyomrában őrzi őket. Trófeák. Nem is baj, hogy van egy gyűjtőhely, ahova a rosszak jutnak. Több jó marad a világban. Egyedül attól szokott rémálma lenni, hogy egyszer ő is a rosszakhoz kerül, és bordái az aluljáró lépcsőivé válnak.

Életében párszor már megtette ezt az utat, de most máshol köt ki. Gyorsan kétlábra áll, nem bírja ezt a hason csúszást. Mindenki megvetette ezért a családban. Még ha az orrát nem szeretnék, vagy a bajuszát. De a mozgását nem lehet tőle elvitatni. Irigyek voltak, és ezt nem tudja nekik megbocsátani.

Figyel, alaposan körbeszimatolja a helyet. Hiába tűnik biztonságosnak az üzletek mögötti folyosó, csak a fal mellett mer sétálni. Piros fény villan, egy ajtó. Nem tudta elsőre kinyitni. Ehhez nekifutás kell, egy ember ereje. Próbálkozott, hiába. Inkább vár itt kicsit, hátha gyakrabban használják. Ácsorog, tervez és figyel. Nem tudja egyelőre, hogy mihez kezd majd a boltokkal. Nagyon fél attól, hogy nem ismeri fel az élelmiszerüzletet, pedig a szimata még sosem csapta be. Bizakodik.

Az ajtó kinyílik, felmosóvödört toló nő a folyosó végén. Kisurran, elvegyül a forgatagban, nem nehéz, sokan vannak. Leértékelési napot tartanak az üzletekben. Jókor jött, könnyebb lenne így, de a családjával ellentétben ő mindig vágyott arra, hogy lássák mit csinál. Különleges akar lenni, átlagon felüli, azonban ha kiderülnének az elkövetett bűnei, megemészténé az aluljáró gyomorsava. Nem fogják felfedezni.

Úgy néz körbe, mint lakásvásárlás előtt a vevő. Unja, a egy penészhajú férfit, aki mindig ott ül az ajtaja előtt, valami szebb kilátású helyet szeretne. Az persze kizárt, hogy tengerpartra nézzen, mert nem olyan helyen él. Tényleg csak egy csendes, szép állapotban lévő üzlethelység, mosdó, vagy akár szökőkút is megfelel. Biztonság legyen és étel.

Azt gondolta, hogy már a pláza végéhez ért, pedig csak az élelmiszerüzlet előtt toporgott, de mikor rájött, elkezdte csóválni a farkát. Mindig ez van, mikor boldog. A testvérei közül csak ő volt képes erre. Nem tehet róla. Mit vigyen nekik a boltból? Előtte rengeteg gyümölcs, a padlóra hullt mogyorók. Ellesz itt egy darabig, körme alá csipkedti a magokat, és a morzsányi mogyoródarabokat. Jól begyakorolt gimnasztika mozgulatsornak tűnhet kívülről.

*

Utálok citrom lenni. Komolyan, miért nem szült az anyám másnak. Persze egy citromfa utóda nehezen lehetne más, de akkor is. Oldotta volna meg, vagy erőlködött volna kicsit is. Ha hallott volna magzat koromban, biztos vagyok benne, hogy a képébe mondtam volna. Sosem fogom neked megbocsátani ezt, anya. Azt sajnálom, hogy rögtön elvittek magukkal, mielőtt még utoljára a szemébe nézhettem volna, vagy legalább fityiszt mutathattam volna neki. Tudnám miért bánkódok itt miatta, feleslegesen töltöm az időt. A gyomromban csak egyre több sav keletkezik. Az hiányzik még nekem, már így sem tudnak eladni. Pedig mennyire szeretném, hogy ne csak a kezükbe vegyenek, hanem vigyenek is magukkal.

Mostanában nagyon borús a tekintetem. A testem aszott, már nem friss és ruganyos, mint régen. Megértem, hogy elhagyott az erő. Hónapok óta bámulom a szemközti polcot. Nem teszük, ha fel van töltve pékáruval. Az üreset szeretem. A muslicák, ezek a mihaszna semmittevők sem járnak olyankor körülötte táncot. Engem sem idegesítenek, nem szólnak hozzám. Lehet, hogy csak a kereskedői vérem miatt van ez. Nagyon sokszor gondoltam arra, hogy mi lenne, ha inkább lábat növesztenék, és a boltban lennék üzletvezető. Ez több helyen problémás, hiszen az alkalmazottjaim nem látnák hol vagyok, vagy ha igen, akkor napokig fájna a fejük, a sok lefelé nézéstől. Mondanám, hogy ez nem zavarna, de hazudnék, túl jó a lelkiismeretem, ahhoz, hogy másoknak ártsak. Nem törhetek be a kereskedelmi szakmába. Ki venne komolyan egy citromot?

Fanyar ez a világ, mondatja velem a tapasztalat. Egyre kevesebb citromot visznek haza. Ha nem isznak teát, vagy nincs meleg idő egy limonádéhoz, akkor minek? Szeretném közölni mindenkivel, hogy többre vagyunk hivatottak, mint egy átlagos teába való adalékanyag. Ha Ön is, aki az előbb a kezébe vett tudná, hogy nagyszerű ízesítést tudunk nyújtani egy pizstráng mellett, másképp vélekedne. Persze, hogy nem hallja, mert egy konzervatív, zárkózott ember, már ne is haragudjon. Visszavágott a pultra. Szégyelje magát, kiáltom, de már a barackok felé vette az irányt.

Továbbra is itt rohadok. Beleuntam a tétlenségbe. Már reménykedni is elfelejtek. A többi citrom is felháborodik miattam. Duzzognak. Rájuk sem merek nézni. Örülök, hogy csak én vagyok a problémájuk. Nekik legalább nem kell azzal szembesülniük napról napra, hogy az életük kilátástalan. Nem ők fekszenek le úgy aludni, hogy ma sem kellettek senkinek, hogy egyre jobban vágynak a kukazsák síkos felületére, a halálra. Az éles reflektorfényt élvezem, csak ne csípné ennyire a héjam. Mocorgást hallok. Van köztünk egy citrom, akinek vannak kezei? Nem hiszek a szememnek, zuhanok. A márványpadló csillog előttem, de lehet csak a meghatottság láttatja velem ilyennek. Röhögnek a hátam mögött, aljas gazemberek, üvölténém, de egy nagyobb erő, magával ragad.

*

Hazafelé tipegni könnyebb hóna alatt a zsákmánnyal. Csak enyhe büntudata van, azzal nyugtatja magát, hogy egy megpenészesedett citromot ellopni nem bűn. Igazából jót tesz a boltnak is, elvégzi a piszkos munkát helyettük. Az aluljáró bélférgei hangosabb lármát csaptak, mint egy sziréna. Ez a hang miatta volt, döbönt rá, mikor hallotta, hogy fúrják a falat. Még időben arrébb tud mászni, sokkal fürgébb, mint képzelték. Elege van a menekülésből, a torkában zakatoló vonatból. Megáll, hallgat. Nem bántják, csak az egyik vezetéket cserélik ki. Még az is eszébe jut, hogy itt lett volna a nagy lehetősége, most lehetett volna sztár. Megmutathatta volna a világnak, az átlagon felüli képességeit. Elszúrta, nincs elég önbizalma. Ez az egyetlen, amit utál magában.

A fal végében, lábra áll, megijed. Nem hallja a gyerekeit. A feleségét sem találja sehol. Pedig már várta, hogy mikor fogják a fejéhez vágni, hogy miért játszik megint embert. Sosem értik, hogy neki ez nem színház, hanem az élete. Ő sem szokta megbántani őket azzal, hogy úgy néznek ki hason, mint kiterített malacok az emberek asztalán. Életében csak egyszer látott ilyesmit, ezzel szokta riogatni a feleségét, ha nem hagyja békén. Lehet, hogy nem hazudott, és most ott fekszik a családja egy másik család ebédlő asztalán. A szívében kiütések keletkeznek, kaparászik.

A homlokára esik egy vakolatdarab, látja a maguknak ásott lakásukat, amit most el kell hagyniuk. A háta mögül megszólítja a felesége hangja. A hóna alá csapja a citromot, és fut. Megkerültek. Igyekszik nem megsértődni azon, hogy ott akarták hagyni. Ellene fordultak, mert idegesítik őt. Megértette, csapnivaló férj és apa néha. Javítani szeretne ezen. Megígéri nekik, hogy megváltozik. Azzal fogja kezdeni, hogy itt hagyja a zsákmányt, mert a családjára nézett, és rájött. Utálják a citromot. Hirtelen az sem tudta, hogy mit gondoljon. Nem néz hátra, tovább ásnak. Reménykednek hátha találnak egy másik otthont. Az emberek nem fogják érteni miért penészes a fal. Számukra pelék nem léteznek.